

Kitabın adı: SOBE, BEN PENELOPE!

Yazarın adı: GÖKNUR BİRİNCİOĞLU

Hazırlayan kişinin adı: BAŞAK SİMLA AYDIN NATAL (Veli) –

ATA POYRAZ NATAL (Öğrenci) – FİLİZ CANKESEN (Sınıf Öğretmeni)

Penelope adındaki orman perisi, tüm gün ormandaki sazlıklarda bulduğu kamışlardan şapkalar, topladığı çalı çırpıdan sepetler öreri; yapraklardan etekler, papatyalardan taçlar, çiçeklerden çantalar yapardı. Ama akşamüzeri güneş batmaya başladığında içini bir umutsuzluk kaplardı. Yaptığı her şey boşunaydı. O da gündüz aşkla ördüğü her şeyi gece sökerdi. Masalımızın içi içine sığmayan sevimli kahramanı da adını işte bu gündüz ördüğünü gece söken orman perisinden almıştı. Çünkü bizim Penelope de tıpkı bu orman perisi gibiydi. Hep boyundan büyük işlere kalkışırdı. Önce içinde kelebekler kanat çırpır, tam da o an aklına düşeni aşkla yapar ama sonra bir umutsuzluk kaplardı kalbini. O coşku dolu orkestranın sesini artık duyamaz olur ve yaptığı şeyden vazgeçerdi. Penelope'nin hiç hoşlanmadığı bir soru vardı. Ne zaman bir büyükle tanışsa ona bu soruyu soruyorlardı:

“Demek adın Penelope... Ne ilginç bir isim! Kim verdi bu adı sana?”

“Babam...”

“Peki, büyüyünce ne olacaksın Penelope?”

Offf! İşte bu soru! Bu sorunun hemen ilk fırsatta sorulması şart mıydı? Bu büyüklerin büyümeye ilgili acelelerinin sebebi neydi? Hem büyümek dedikleri şey tam olarak nasıl bir şeydi ki sanki ona kavuşunca her şey tamam oluyordu? Oysa gördüğü pek çok büyüğün yüzünden düşen bin parçaydı...

“Büyümek böyle bi şeyse ben böyle kalmayı tercih ederim!” diyordu Penelope. Yine de bir cevap bulmalıydı. Büyüyünce ne olacaktı? Öyle sıradan işler yapmak istemiyordu. Enteresan bir şey yapmalıydı, adına yakışan bir şey...

Adı Penelope olan biri ne yapabiliirdi ki?

“Penelope, Penelope,” diye mırıldanırken içinden “Pen...” dedi. “Evet buldum, pen’li bir şeyler yapmalıyım...” İngilizce ‘kalem demek değil miydi pen?

Evreka! O zaman mutlaka yazmakla ilgili bir şeyler yapması gerekiyordu. Ama ne yazacaktı? İnsanların dileklerini yazan bir dilekçeci olabilirdi. Dilekçe... Ne güzel sözcük! Sanki dilek dilemenin ayrı bir dili var gibi... Türkçe, İngilizce, Dilekçe...

Dedesini söylemişti geçen gün... Eskiden dilekçe yazanlara arzuhalci derlermiş. Muhteşem bir sözcük daha... Arzu, hal... Arzuhalci! İnsanların dileklerini yazmak onu çok mutlu edebilirdi. Ayrıca onları yazdıktan sonra zarflayabilirdi de... Hemen o an aklına yeni bir sözcük daha geldi. İngilizcede ‘zarf’ demek olan envelepe! Pen, Penelope, envelope... İşte bulmuştu! İnsanların dileklerini yazacak, onları kendi tasarladığı zarflarla koyacaktı.

Tam heyecanlanmıştı ki “Peki ya yazdığım dilekler gerçek olmazsa? Diye bir şüphe düştü içine... O zaman kendini kötü hissedebilirdi. Zamanla sıkılırdı da belki... Yoko olmaz, daha ilginç bir iş bulmalıydı.

Penelope'nin yazı yazmak kadar sevdiği bir diğer şey de gökyüzüydü. Madem yazmayı ve gökyüzünü bu kadar çok seviyordu, ikisini bir arada yapabileceği şey elbette astro-not-luktu. Tüm gördüklerini gökyüzünden yeryüzüne yazarak bildirebilirdi. Evet evet, astronot olmalıydı!

Ama birden bir düşünce kurcalamaya başladı aklını... Onca zaman uzayda yapayalnız canı sıkılabılırdi. Hem o küçücük uzay gemisinde o kadar uzun süre ne yapacaktı ki? Yok, vaz geçti yine...

Aaa, o da ne? Mutfaktan gelen bu koku... Annesi sufle yapıyor olmalıydı. Koşa koşa mutfağa gitti. Nasıl da buram buram yayılmıştı kokusu... Annesi suflelere sevgiyle fısıldadıkça onlar da nefes ala ala, gururla kabarıyorlardı. Annesinin sözcükleriyle kabaran suflelerden ilham alarak, bulmuştu işte aradığı şeyi... Sufiör olmalıydı! Aradığı meslek işte bu uyumda saklıydı. Sufle – sufliör!

Kendini kuliste hayal etti, Sahnedeki tiyatrocuların sözlerini unuttukları tam o anda imdatlarına yetişiyordu. Hem arada kendi cümlelerini fısıldardı belki... Yönetmenin göğsü kabarırdı yaratıcılığından dolayı, tıpkı suflelerin kabarması gibi... Fısır fısır diye fısıldarken, sıfır sıfır sıfırdan fark yaratabilirdi bu sayede... Ama ya umduğu gibi olmazsa ve sürekli fısıldamaktan kendi sesini çıkarmayı unutursa? Yok, bu seçeneği de eledi hemen...

Mutfak masasında duran çiçeklere ilişti gözü. Nasıl da güzel kokuyorlardı. Koku konusunda hassas olduğu belliydi; hem demin suflelerin kokusunu da uzaktan almamış mıydı? Madem bu yeteneğe sahipti, o zaman sihirli parfümler yaratabilirdi. Herkesin kendine ait sihirli bir kokusu olmalıydı ve bu kokuları onlar için bulan da Penelope olacaktı.

Umut saçan insanlar çiçek kokmalıydı, ışık saçan insanlar tıpkı güneşi andıran portakallar gibi portakal kabuğu, adaları sevenler adaçayı, gökkuşağı gibi renkli olanlar tıpkı onun moru gibi lavanta, huzur verenler yasemin... Peki ama ya sevmezlerse bu kokuları? Koku, korku, korktu... Pes etti, daha fazla hayal kurmadan vazgeçti.

Cama vuran sesle irkildi. Yağmur yağmaya başlamıştı. Dışarıda şemsiyeleri rüzgârda ters dönmüş onca insan vardı... Şimdiye kadar neden aklına gelmişti ki? Şemsiye tamircisi olmalıydı elbette... Hem böylece onca insanın yağmurda keyifle yürümelerini ve hastalanmamalarını sağlayan önemli bir kişi olabilirdi. Peki ya yağmur yağmadığı günlerde ne yapacaktı? Koskoca yaz boyunca boş mu duracaktı? Yok, bu da olmazdı.

Dışarıdaki bacalara takıldı gözü... Sonbahar son bulmak üzereydi. Koca bir kış onları bekliyordu. Bacaların temizlenmesi gerekiyordu. Tabii ya, baca temizleyicisi olmalıydı. Böylece Noel Baba'nın kirlenmeden, kirden tozdan öksürmeden hediyelerini bırakmasını sağlayabilirdi. Hep bütün evlerin canlı olduğunu ve bacalarından nefes aldıklarını düşünürdü. Sayesinde tüm evler öksürmeden tıksırmadan rahat rahat nefes alabilecekti. Ama ya alerjisi... Bu işi, toza alerjisi olmayan birine bırakmalıydı. Yok, bu seçeneğin de üstünü çizdi hemen...

Biraz soluklanmak için bahçeye çıktı. Yağmur sonrası salyangozlar salına salına bahçede dolaşmaya başlamıştı. Şimdi küçülse, şu önünden geçen minik salyangozun sırtına atlasa, ona deniz salyangozlarının hayatını anlatan o çok sevdiği masal kitabını okuya okuya birlikte gezseler... Hatta böyle 'geze geze okumak' bir iş olsa mesela... Okuduklarını, gördüklerini kendisi gibi bir yol bulmaya çalışan çocuklara masal anlatabilir, çocukların ilham perisi olabilirdi. Bak bunu yapabilirdi işte... Neden olmasın? Cebinde zengin masallar taşıyan bir gezgin...

Bir salyangozun sırtına binecek kadar küçülemezdi ama olsun, o da salyangozu yanına alır, çantasında gezdirirdi. Bir yandan da düşününce... Bir kara salyangozuna, deniz salyangozunun hikâyesini anlatarak onu bambaşka bir hayale sürüklüyordu aslında... Ya bir gün salyangoz, o çok merak ettiği denizlerde olmak için onu terk ederse? Olsun, herkes kendi yolunda mutlu olduktan sonra ne önemi vardı? Kalpler bir olduktan sonra ne fark ederdi? "Bırakayım şimdi endişe etmeyi... Tamam, buldum işte aradığım şeyi!" diye geçirdi içinden.

Masal anlatırken başından geçen bütün maceraları kaleme alabilir, kendi masallarını yazabilirdi. Bu sefer de kendi yazdığı masalların anlatıcısı olabilirdi. Ya da başında kep, kaleminde mürekkep olan bir sözcük sihirbazı... Hem annesinin söylediği gibi, bazı sözcükler sihirliydi ve bu sözcüklerin gücünü keşfeden kişi olmak hiç şüphesiz dünyanın en önemli işi olmalıydı. Kilitli kapıları anahtar sözcüklerle açan bir çilingir olabilirdi mesela... Kapalı kalplerin neden kapandığını bulacak, kilitlerini uygun sözcüklerle açacaktı. Kapalı kalpleri açan, açıklayan; tılsımlı sözcükleri ayıklayan şahane Penelope... Kalp açmak uğruna gezebilirdi neşeyle dağ tepe...

İşte bunu artı hanesine yazmak üzereydi ki, tam da bu sırada bir kurbağa blinkkk diye atlayıverdi önündeki su birikintisine... Sıçrayıverdi su damlaları Penelope'nin üstüne... Kaçarı yok, blinkkk sesini fa notasıyla eşleştiren Penelope iflah olmaz biçimde yine daldı yepyeni bir hayale... Su birikintisi, gözlerinin önünde oldu kocaman bir deniz... Hazineyi bulabilmek için deniz izcilerinin iz sürdüğü uçsuz bucaksız bir derya...

Penelope'nin sözlüğünde denizciler ile deniz izcileri farklı kişilerdi. Denizciler rota çizer ya da balık avlarken deniz izcileri rüzgârı koklar, dalgaları dinler ve bulutların şeklinden olabilecekleri tahmin ederek iz sürerlerdi.

Densiz dalgalarıyla dehlizi bir deniz hayal etti. Denizaneları bu densiz dalgalarla boğuşup dururken, denizaslanları kükreyip duruyordu. Denizanası, adı üstünde bu dev denizin annesiydi ve en iyi o iz sürüyordu. Denizler prensesi Penelope hemen atlayıverdi denizin annesinin sırtına... İrili ufaklı diğer denizaneları da bir paraşüte dönüştü anında... Böylece Penelope gökyüzüne çıkmak istediğinde anlara tutunabilirdi. Düşünseniz, gökyüzünde denizanasından paraşütler...

Ağaç yapraklarından sızan koca bir yağmur damlasının kafasına düşmesiyle çıkıverdi hayali denizinden Penelope. Ama kurduğu düşten sırlıklam olmuştu bir kere... "Düş duşu bu düpedüz güpegündüz!" diye geçirdi içinden...

"Offf ne diyorum ben yahu, denizanasına binen deniz prensesi olmak da neyin nesi? Denizanasından paraşüt olur mu hiç? Hem ben prenses falan olmak istemiyorum. Onların

medet umdukları bir prensleri var muhakkak... Ben ne yaparsam kendim yapacağım. Bir prensi çare olarak görmeyi kesinlikle reddediyorum. Ömrümü beni uykumdan uyandıracak bir prensin öpücüğünü bekleyerek de geçiremem. Kendim de kalkabilirim pekâlâ o yataktan... Offf! Hem paraşüt olan bir denizanasının altına da sığınmam ki... Ya canımı yakalarsa? Yok mu bu hayallerin ucu bucağı?”

Yine aynı şey olmuştu. Hayallerini durdurdu. Külkedisi'nin arabası gibi balkabağına dönüşüvermişti hayalleri. Sihirli değnekte miydi keramet yoksa balkabağında mı?

Aaaa! Evet, balkabağı! Balkabağı yetiştiricisi olabilirdi. Ama öyle sıradan balkabakları olmayacaktı tarlasındakiler... Öyle balkabakları yetiştirecekti ki, onları yiyen insanların ağzından bal damlayacaktı. Yiyen herkes tatlı tatlı konuşmaya başlayacaktı. Hem tatlı dil yılanı deliğinden bile çıkarırdı.

Ne? Nasıl yani? Deliğinden çıkan yılanlar mı? Yooo hayır, yilandan korkan çok insan vardı. Olmaz, olamaz! Bu hayalinden de vazgeçti.

Belki de sorun şuydu: Arkadaşları için bir balkabağı sadece balkabağıydı, bir denizanası da sadece denizanası... Bu kadar basitti. Onlar gibi basit düşünemez miydi? Niye böyleydi? Doğuştan mı geliyordu bu hayalperestlik? Arkadaşları bir denizanasını sadece canlarını yakacak bir canlı olarak görüyorlardı da onun aklına neden ilk bu gelmiyordu?

Denizanelerini, geceleri etrafı ışıltılı aydınlatan tombul abajurlara benzetirken ya da tutunacak bir paraşüt olarak hayal ederken aklı neredeydi? Akıllı bir karış havada olmak böyle bir şey miydi? Olsun, uçmak için havada olmak gerekmez miydi zaten? E o zaman doğru yoldaydı.

Gözlerinizi kapatın ve düşünün, denizanasından abajur! Olacak şey miydi hiç? Muzip muzip gülümsedi Penelope.

Aslında kendisi gibi birkaç arkadaşı dışında doğru düzgün hayal kuran da yoktu. Kim ne derse desin, Penelope hayal kurmayı çok seviyordu. Hayal kurmak onun için sihirli bir yolculuktu. BU işi iyi yaptığı da su götürmez bir gerçektir.

“Madem hayal kurmak benim yeteneklerimden biri, o zaman hayal kuramayan insanlara hayal kurmayı anlatsam, onlar da bu sihirli ışıkla aydınlansalar... Diş hekimi yerine diş hekimi olurum ben de... Olamaz mı?” diye düşündü, kalbi aydınlandı birden. Ampuller yanıverdi kafasında...

Tanıdığı insanların çoğu hayal kurmanın gücünün farkında değildi. Görünen her şey bir zamanlar görünmeyen bu hayallerden kaynaklanmıyordu? Bu gücün nasıl farkında olmazlardı? Üstelik bir de hayal kurabilenlere “Hayalperestsin sen!” deyip dururlardı.

“Ben bu sözcüğü ne zaman duysam guru duyuyorum, ama aslında onlar pek de gururlanacak bir şey olduğunu düşünmüyorlar. Hayal meyal diye bir laf var mesela... Bu ne demek biliyor muşunu? Belli belirsiz demek. Hayal sözcüğünün gücünü azaltmak için hayal meyal demişler... Ben hayalperestim, onlar meyalperest olsun. Belirsiz olanlar onlar çünkü...” diye düşündü Penelope.

Böyle düşünmek kendini güçlü hissetmesini sağlamıştı. Kalpleri yarım çalışan ya da coşkuyla atamayan insanları, akordu bozulmuş enstrümanlara benzetti o an... Akort edilmeye ihtiyaçları vardı tabii... İnsanlık işte, zor iş!

Öyle bir müzik bestelemeliydi ki ve öyle coşkulu çalmalıydı ki bunu kim duyarsa duysun, kalplerindeilmekilmek aşk örülecekti, çıkan ses içlerinde yanlı yapacaktı ve iç seslerini duyabilen insanlar düşlerine de inanmaya başlayacaklardı. Başlattığı sihirli dönüşüm böyle dalga dalga yayılabilirdi işte!

Peki ama bunu hangi enstrümanla yapması doğru olurdu? Kendini bildi bileli hep kontrbas çalmayı düşlemişti. Kontrbas olabilir miydi acaba? “Şu sözcüklerin birbirini kucaklayışına, birbiriyle dans edişine bak!” diye geçirdi içinden. Sihirbaz bir kontrbas! Neden olmasın?

Kendini kontrbas çalarken hayal etti. Küçücük boyuyla bir yandan kontrbasa ulaşmaya çalışacak, bir yandan da notalara mı basacaktı yani? Ya yeteri kadar zıplayamazsa? Yanlış tele zıpladığında büyü bozulabilirdi. Yok, kontrbas olmazdı.

Ah tabii ya, niye aklına gelmemişti ki? Tabii ki akordeon çalmalıydı... Başlı başına orkestra gibi bir enstrümandı. Hem adı üstünde akordeon... Kalpleri akort etmek için yapılmıştı. Peki ya insanlar hep aynı şarkıyı duymaktan sıkılırlarsa?

Off! İşte yine her zamanki gibi vazgeçmişti. Ama artık bu vazgeçmelerine bir çare bulmasının zamanı gelmişti. Başladığı şeyi bitirmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Kendisine haksızlık etmek istemiyordu aslında bir yandan da... Hedefine ulaşamasa da en azından pes etmediğini düşünerek kendi yüreğine su serpti. Hem annesinin söylediği gibi bu da bir yolculuk değil miydi?

Ne zaman canı sıkılsa yaptığı şeyi yaptı. Hoop, bir takla atıverdi, sonra bir de perende... Art arda perende atmaya başlamıştı ki aradığını buldu. Tabii ya sirkte çalışmalıydı! O zaman hep istediği gibi, bir ipin üstünde yürüyebilir, portakalları peş peşe sıralayıp düşürmeden döndüren bir jonglör olabilir ya da havada taklalar atabilirdi. Hem eğlenip hem eğlendirebilirdi. Ama ya düşerse! Hayır!

Belki de artık, bu vazgeçmelerinden vazgeçmesi gerektiğini düşündü. “Korkmak yok!” dedi. Bir gün düşerse de yoluna laf cambazı olarak devam edebilirdi pekâlâ!... Nasıl olsa her söze söyleyecek bir lafı vardı ve kelimeler arasında oradan oraya atlamayı iyi becerbiliyordu.

İp cambazlığından laf cambazlığına bir çırpıda geçiveren Penelope yine ipe un sermişti. “Yok olmaz” dedi. “Ne cambaz ne sihirbaz...”

Aradığının orada, derinlerde bir yerde olduğundan emindi. Dalgıçlar aradıklarını denizin derinliklerinde nasıl bulurlar, madenciler nasıl uzun süren çabaları sonunda madenlere ulaşırlar? Aynen öyle işte... Zamanla netleşecek bir arayıştı belki bu... Canını sıkmamalıydı. Hem büyükbabasına bu vazgeçişlerini anlattığında onun söyledikleri hiç aklından çıkmıyordu:

“Ne yaparsan yap, kalbinden çıkan enerjiyle yap Penelope... Yaptığın şeyin kendisi ol! Vazgeçebilirsin, kendinle savaşılabırsın, aradığını buluncaya dek dikenli yollardan geçebilirsin. Hata yapmaktan korkma! Denemekten ve yanılmaktan sakın korkma!

Bak, hiç düşündün mü, kalp ve harp sözcüklerinin birbirine ne kadar benzediğini? Korkma kalbindeki savaştan, çatışmadan. O savaşlar sana barışı getirecek olandır. Kalpteki harptir içindeki arpın tellerini aşkla titreten... İşte o arpın çalmasıyla harp barışa dönüşür. Ve kendinle barıştığında yol alırsın, köprüler kurarsın... Bu nedenle içini titreten şeyi bulana kadar devam et... Mühim olan yaptığın şeyin ilginç olmasından çok, onu nasıl yaptığın... Sıradan bir şeyi sevgiyle yaptığında da fark yaratacağını unutma!

Annen gibi bir iş kadını olabilirsin. Bunu aşkla yaparsan başkalarına da ilham verebilirsin.

Kelimelerle dans edebildiğini biliyorum. Öyle kelimeleri bir araya getirirsin ki dünyanın en sevgi dolu bestesine denk düşer notaları... Ya da henüz yazılmamış bir mektupla bir insanın hayatını değiştirebilir, henüz çizilmemiş bir resimle bir insanı hayata döndürebilir veya yol ayrımında ona âşık olabilirsin...

Öyle dans edersin ki aşk yayarsın etrafına... Sadece bir insanın mutluluğu bile topraktaki tohumların kabuklarını kırmak için yeterlidir.

Kimi zaman kendini anlatmak için ne kadar zorlandığının farkındayım. Anlaşılmadığını düşündüğünden oluyor bu. Rahatla biraz; seni anlamak isteyen anlayacaktır. Hatta biliyor musun, anlaşılmanın tek yolu konuşmak değildir, kimi zaman bunu susarak da yapabilirsin, bakarak ya da yazarak da... Sen sadece kendin ol. Doğru soruları sor ve nehir gibi ak, rüzgâr gibi es, deniz gibi köpürt dalgalarını... Doğru soruları sor Penelope; cevap seni bulacaktır.” demişti dedesi ve kalbine ışık olmuştu. Bu konuşmayı hatırlamak onu rahatlatmıştı.

O gece kendinden bir iz bulma umuduyla peri Penelope'nin hikâyesine göz gezdirmeye karar verdi. Kitaptaki yusufçuk resimlerine ilişti gözü... Yusufçuklara İngilizcede dragonfly denmesinin sebebini o an anladı. Dragonfly 'ejderha' demektir. Hem kelebeğe hem ejderhaya benzeyen bu hayvanlar, neden perilerin ejderhası olmasınları ki?

Peri, pervane, perest diye diye neler geldi aklına, neler! Mesela o hayalden bu hayale sürüklenmekten yorgun düşmüş perişan periler, perikopterlerine binip gezselerdi ya... Perişan, peri-kopter, helikopter... İşte yine sözcükler ona anahtar olmuştu. Peri ve helikopter sözcüklerinden bir perikopter oluşması kadar doğal bir şey olamazdı... Penelope'nin hayalinde her perinin ayrı bir perikopteri vardı. Bunlarla ustaca uçmak zaman alabilirdi. Ama icat ettiği bu perikopterlerin perilere zaman kazandırdığı da mutlak bir gerçektir.

Penelope, perikopterli perileri çizerken bir yandan da fantastik bir harikalar diyarına sürükleniyordu. Vazgeçecek gibi de değildi. Nihayet aradığını bulmuş olabilir miydi?

Önce adı Lope olan dev bir deve çizdi. Penelope'nin devesi Develope... Devenin arkasına kocaman bir çöl çizdi. Sonra ansızın yağın yağmurla göle dönüştü bu çöl... Gölün dibinde dut ağaçları... Dut ağaçlarının altında dut haydutları... Dut yapraklarından beslenen ipekböcekleri... Çam kozalakları arasında kozalarından çıkan rengarenk kelebekler... Ötede yüksek mi yüksek bir dağ... Bir tek hayalperest ve maceraperestlerin zirvesine ulaştığı bir

Everest... Biraz ileride elinde şövaleler tutan cesur şövalyeler... “Külahıma anlat” diyen dondurmacılar... Flamenko yapan flamingolar... Kargaşaya engel olan sihirli kargalar... Neşe saçan meşepalamutları... Fısıf fısıf konuşan fısıkiyeler... Dolma dolma kalemler... Basma basma kalıplar... Kulplu kulplu kalpler...

Kelimeler arasında zıplaya zıplaya yazdıkça yazdı, çizdikçe çizdi. Günler, haftalar geçti. Penelope yazmaktan da çizmekten de vazgeçmedi. Sonunda bu fantastik diyarı bir kitaba dönüştürmeye karar verdi.

Büyüyünce ne olacağını hâlâ bilmiyordu, bilmesi de gerekmiyordu. O sadece yapmak istediği şeyi yapıyordu. Ama ona ısrarla aynı soruyu soranlara verecek bir cevabı vardı artık...

“Penelope... Ne ilginç bir isim. Adını kim koydu?”

“Babam...”

“Büyüyünce ne olacaksın Penelope?”

“Mutlu olacağım.”

“Büyüyünce ne olacaksın Penelope?”

“Kendim olacağım.”

“Büyüyünce ne olacaksın Penelope?”

“Aşık olacağım. Kalbim hep dört kanatlı, rengarenk bir perikopter gibi pır pır atacak. Ne yaparsam yapayım Penelope olacağım, Penelope kalacağım.”

Beklediği cevabı bulamayanların şöyle dediğini duyar gibi oldu:

“Aşk olsun Penelope, bizimle dalga mı geçiyorsun?”

Ah, tabii ya! Aşk olmadan olur muydu hiç?

Kalemi kâğıdı bıraktı ve içinden geldiği gibi aşkla dans etmeye başladı. Hiçbir şey düşünmedi o an, sadece ve sadece dans etti.

Suflör de olabilirim, dublör de...

Jonglör de olabilirim, profesör de...

Sihir benim içimde!

Bak işte sonunda buldum kendimi...

Oldum kendime ebe.

Sobe!

Ben Penelope!

- SON -